

Arrest

**nr. 225 044 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 januari 2010 België is binnengekomen, dient op 4 januari 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 juli 2010 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 22 december 2016 wordt verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor 5 jaar.

1.4. Bij aangetekende brief van 8 mei 2018 wordt verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.5. Op 15 juni 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen voornoemde beslissing wordt met arrest nr. 217 588 van 27 februari 2019 verworpen: de Raad bevestigt de intrekking van de status van subsidiaire bescherming.

1.6. Op 15 maart 2019 wordt een einde gemaakt aan verzoekers verblijf en wordt hij bevolen het grondgebied van België te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

*“naam : I. A.
voornaam : Hakar
geboortedatum : (...)1980
geboorteplaats: Mosul
nationaliteit : Irak*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 04/01/2010 diende u een asielaanvraag in. Op 15/07/2010 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 16/07/2010 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 16/12/2010 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 02/12/2015. Op heden beschikt u over verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 22/07/2015 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 08/07/2020.

Op 22/12/2016 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het wetens en willens misdaden en vermogensvoordelen te verkrijgen en waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 08/02/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 16/05/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 18/06/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 19/06/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat er niet getwijfeld kon worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het oordeelde tot slot dat u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 19/07/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01/03/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd, waardoor deze intrekking definitief geworden is.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een bijlage aan de arbeidsovereenkomst met (...) d.d. 01/08/2018, een loonfiche bij (...) voor de periode 01/02/2019-28/02/2019, een loonfiche van het OCMW Antwerpen voor de periode 2013-2014, een bewijs van afbetaling van een autolening, een precontractueel document voor verzekeringsbemiddeling d.d. 15/01/2018, een bewijs van wettelijke samenwoning, een attest van gezinssamenstelling op 08/03/2019, 2 schoolattesten van uw minderjarige kinderen d.d. 11/03/2019, een attest van inburgering d.d. 14/08/2013, een verklaring van het hoogst behaalde niveau Nederlands voor anderstaligen d.d. 08/03/2019 en een attest "Basis Schoonmaak" bij Levanto vzw d.d. 18/03/2016.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt met al deze elementen en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 04/01/2010 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden iets meer dan 9 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven, diverse opleidingen, inburgerings- en taalcursussen te hebben gevolgd en twee tewerkstellingen te hebben genoten. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u de reeds vermelde documenten voor, inzonderheid een attest van inburgering, een attest van Nederlands voor anderstaligen, loonfiches en een attest van basis schoonmaak.

We merken op dat het loutere feit dat u een (verplicht) inburgeringstraject aflegde en tewerkstelling genoot en iets meer dan 9 jaar in België verblijft, op zich onvoldoende bewijs levert van een diepgaande en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.

Deze inspanningen om u in de Belgische samenleving te integreren, doen geen afbreuk aan het feit dat u op 22/12/2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het wetens en willens misdaden en vermogensvoordelen te verkrijgen en waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen. Bovendien blijkt uit het arrest dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn en dat indien deze niet was verstreken, u tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zou zijn veroordeeld.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige feiten, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat u in België wettelijk samenwoont met een vrouw waarmee u 4 minderjarige kinderen heeft. Daarnaast verklaarde u dat uw beide ouders op dit ogenblik in Mosul (Irak) verblijven en u nog een in Duitsland verblijvende neef heeft. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een attest van wettelijke samenwoning voor waaruit blijkt dat u sinds 14/11/2013 wettelijk samenwoont met een Iraakse

vrouw. Bovendien blijkt uit het attest van gezinssamenstelling d.d. 08/03/2019 dat u 4 in België geboren minderjarige kinderen heeft.

We merken vooreerst op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen waarvan u redelijkerwijs kon weten dat deze een impact op dat gezinsleven konden hebben. Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren 'geen ziekte' antwoordde. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Irak, omwille van integratie, uw gezinsleven, het feit dat uw kinderen in België geboren zijn en naar school gaan. We merken op dat uw kinderen en echtgenote geen voorwerp zijn van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten en deze terugkeerverplichting derhalve enkel op u betrekking heeft. We verwijzen aangaande een verwijdering naar uw land van herkomst naar de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 18/06/2018 waarin gesteld werd dat u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 21 EN 23 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1. Door de verzoekende partij wordt een schending betoogd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Het wordt derhalve expliciet vereist het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet voor een fundamenteel belang van de samenleving om een einde te kunnen maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land van onbepaalde duur.

2. Door de gemachtigde wordt verwezen naar het arrest van 22 december 2016 van het Hof van Beroep te Antwerpen waarbij verzoeker werd veroordeeld. Op basis hiervan stelt de gemachtigde: "Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeeld voor ernstige feiten, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt" (stuk 1, pagina 3).

Door verzoeker wordt dit betwist. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet (zie hierboven).

Verzoeker werd vooreerst voor feiten die dateren van 2011 en 2012, samen met 14 andere beklaagden veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 22 december 2016. Andere feiten deden zich niet voor en worden door de gemachtigde niet aangehaald, terwijl verzoeker onafgebroken in het Rijk aanwezig is geweest. De bestreden beslissing dateert daarentegen van 15 maart 2019.

Het is derhalve onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Door de gemachtigde wordt de tijdsperiode waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld (2011 en 2012) zelfs niet betrokken in zijn oordeel, terwijl de gemachtigde wel opmerkt dat het Hof van Beroep bij de straftoemeting wel "rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn" (stuk 1, pagina 3). Door het Hof van Beroep werd inderdaad opgemerkt dat door de lang verstreken termijn sinds de feiten, er een beperkte straf werd opgelegd. De gemachtigde had hiermee moeten rekening houden bij de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving. De vastgestelde schending van de redelijke termijn wijst net op een langdurig tijdsverloop.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij werpt in tweede instantie op dat de gemachtigde geen (of onvoldoende) rekening heeft gehouden met het werkelijk aandeel van verzoeker in de vastgestelde (strafbare) feiten.

Verzoeker was de 15e (en laatste) beklaagde. Hij werd genoemd in een groot onderzoek naar mensensmokkel, met de heer (...) als leidend persoon. Het aandeel van verzoeker in het geheel was beperkt, zoals gesteld door het Hof van Beroep:

"Beklaagden worden vervolgd voor mensensmokkel en/of pogingen tot mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en voor lidmaatschap van een criminele organisatie, waarbij beklaagde (...) als leidend persoon van een criminele organisatie wordt vervolgd. Alle beklaagden uitgezonderd (...) worden vervolgd worden vervolgd voor valsheid in authentieke en openbare geschriften. Beklaagde I. A. H. wordt enkel vervolgd voor lidmaatschap van een criminele organisatie"

(stuk 4: pagina 30 van het arrest van 22 december 2016; eigen accentuering)

Er blijkt niet dat door de gemachtigde hiermee werd rekening gehouden, bij de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De beslissing tot beëindiging van het verblijf, genomen krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet, mag nochtans uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene (artikel 23, §1 Vreemdelingenwet).

Er is eveneens vereist dat bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat (artikel 23, §2 Vreemdelingenwet).

De concrete feiten die verzoeker aanbelangen (zie hierboven), werden door de gemachtigde kennelijk niet concreet overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij werpt verder op dat niet blijkt op welke wijze er concreet rekening werd gehouden met de strafmaat bij de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden. Er werd echter een uitstel van tenuitvoerlegging van deze gevangenisstraf verleend voor een termijn van vijf jaar (stuk 4: pagina 54 van het arrest van 22 december 2016). Verzoeker beging overigens geen nieuwe strafbare feiten. Dit wordt ook niet beweerd door de gemachtigde.

Dat verzoeker een gevangenisstraf met uitstel verkreeg is een belangrijk element in de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dit element blijkt echter geen verschil op te leveren voor de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM. SCHENDING VAN ARTIKEL 21 EN 23 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN DE BEGINSLEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1. Artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er moet ook rekening worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Deze bepaling werd ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Bij deze wetwijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde “uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd” achtte omdat deze “procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de gemachtigde ook moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: “Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

De verzoekende partij betoogt echter dat zijn belangen onvoldoende in overweging werden genomen, gelet op o.a. zijn langdurig verblijf in België, zijn gezin met vier minderjarige kinderen en de veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen (zie verder hieronder).

2. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M. v. Zwitserland*, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, *Salija/Zwitserland*, § 36).

Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie *supra*). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.

De vraag is echter of de gemachtigde deze verplichtingen heeft gehonoreerd in de bestreden beslissing.

3. Het kan vooreerst niet worden betwist dat verzoeker een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft.

Verzoeker kwam op 4 januari 2010 aan in België. Door verzoeker werd op dezelfde dag nog een asielaanvraag (verzoek tot internationale bescherming) ingediend. Op 15 juli 2010 werd de beslissing genomen tot weigering van de asielstatus maar werd, gezien de herkomst van verzoeker uit de provincie Mosul, Centraal-Irak, aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van artikel 48, §2, c Vreemdelingenwet. Verzoeker is ononderbroken in het bezit geweest van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verkreeg op 16 december 2010 een A-kaart. Hij werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en verkreeg op 22 juli 2015 een B-kaart afgeleverd (geldig tot 8 juli 2020).

Verzoeker heeft zijn volledige leven in België vorm gegeven. Hij spreekt uitmuntend Nederlands en heeft zich volledig ingeburgerd. Hij werkte in België. Zijn leven speelt zich in België af (zie de ingevulde vragenlijst en de overgemaakte bijlagen door verzoeker).

Verzoeker is wettelijk samenwonend met mevrouw (...), geboren te Bagdad (Irak) op (...)1982, van Irakese nationaliteit. Zij hebben samen vier kinderen: N. (geboren op (...) 2013), A. (geboren op (...) 2014), S. (geboren op (...) 2017) en B. (geboren op (...) 2018). Alle kinderen zijn minderjarig en geboren in Antwerpen. Het volledige gezin is samenwonende te 2140 Antwerpen, (...) (stuk 3: attest samenstelling van gezin).

Door de gemachtigde wordt zelf een belangenafweging uitgevoerd, waaruit ook blijkt dat er geen betwisting bestaat dat het privé- en gezinsleven van verzoeker wordt beschermd door artikel 8 EVRM (en artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet).

4. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;*
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.*

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Verzoeker wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

5. Bovenvermelde bepalingen werden niet gehonoreerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing. Door de gemachtigde wordt, vooreerst, op onzorgvuldige wijze een beoordeling (gelet op de Boultif criteria) gemaakt over de strafbare feiten (het arrest van het Hof van Beroep van 22 december 2016), nog alvorens deze worden afgewogen tegen de private belangen van verzoeker (en zijn gezin).

Verzoeker werd vooreerst voor feiten die dateren van 2011 en 2012, samen met 14 andere beklaagden, veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 22 december 2016. Andere feiten deden zich niet voor en worden door de gemachtigde niet aangehaald, terwijl verzoeker onafgebroken in het Rijk aanwezig is geweest. De bestreden beslissing dateert daarentegen van 15 maart 2019.

Het is derhalve onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Door de gemachtigde wordt de tijdsperiode waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld (2011 en 2012) zelfs niet betrokken in zijn oordeel, terwijl de gemachtigde wel opmerkt dat het Hof van Beroep bij de straftoemeting wel "rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn" (stuk 1, pagina 3). Door het Hof van Beroep werd inderdaad opgemerkt dat door de lang verstreken termijn sinds de feiten, er een beperkte straf werd opgelegd. De gemachtigde had hiermee moeten rekening houden bij de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving. De vastgestelde schending van de redelijke termijn wijst net op een langdurig tijdsverloop.

De verzoekende partij werpt in tweede instantie op dat de gemachtigde geen (of onvoldoende) rekening heeft gehouden met het werkelijk aandeel van verzoeker in de vastgestelde (strafbare) feiten.

Verzoeker was de 15e (en laatste) beklaagde. Hij werd genoemd in een groot onderzoek naar mensensmokkel, met de heer (...) als leidend persoon. Het aandeel van verzoeker in het geheel was beperkt, zoals gesteld door het Hof van Beroep:

"Beklaagden worden vervolgd voor mensensmokkel en/of pogingen tot mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en voor lidmaatschap van een criminele organisatie, waarbij beklaagde (...) als leidend persoon van een criminele organisatie wordt vervolgd. Alle beklaagden uitgezonderd (...) worden vervolgd worden vervolgd voor valsheid in authentieke en openbare geschriften. Beklaagde I. A. H. wordt enkel vervolgd voor lidmaatschap van een criminele organisatie"

(stuk 4: pagina 30 van het arrest van 22 december 2016; eigen accentuering)

De concrete feiten die verzoeker aanbelangen (zie hierboven), werden door de gemachtigde kennelijk niet concreet overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij werpt verder op dat niet blijkt op welke wijze er concreet rekening werd gehouden met de strafmaat bij de beoordeling of verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden. Er werd echter een uitstel van tenuitvoerlegging van deze gevangenisstraf verleend voor een termijn van vijf jaar (stuk 4: pagina 54 van het arrest van 22 december 2016). Verzoeker beging overigens geen nieuwe strafbare feiten. Dit wordt ook niet beweerd door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Vervolgens blijkt dat de gemachtigde de private belangen van verzoeker onvoldoende heeft afgewogen, minstens dat hieraan een onvoldoende gewicht werd gegeven in verhouding tot de voorgehouden schending van de openbare orde (zie hierboven).

Verzoeker is in België sinds 2010 en was gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Zijn hele leven speelt zich in België af. Hij is onafgebroken aanwezig geweest in het Rijk.

Verzoeker heeft alhier zijn gezin. Samen met zijn vrouw heeft verzoeker vier kinderen: N. (geboren op (...) 2013), A. (geboren op (...) 2014), S. (geboren op (...) 2017) en B. (geboren op (...) 2018).

Alle kinderen zijn minderjarig en geboren in Antwerpen. Het volledige gezin is samenwonende te 2140 Antwerpen, (...) (stuk 3: attest samenstelling van gezin).

Door de bestreden beslissing wordt verzoeker zijn legaal verblijf ontnomen en verkrijgt hij, ten gevolge hiervan, een beslissing om het grondgebied te verlaten. Dit betekent een breuk in de relaties met zowel zijn vrouw als kinderen. Dit is van bijzonder nadelig belang voor de vier kinderen. Zijn vrouw wordt hierdoor gedwongen alleen in de staan voor hun opvoeding.

Dat hieraan kan worden geredieerd door “korte bezoeken” of “moderne communicatiemiddelen” kan onmogelijk volstaan. De kinderen worden gescheiden van hun vader bij wie zij al hun gehele leven verblijven. Dit is bijzonder nefast voor de ontwikkeling van de kinderen.

Verzoeker heeft zich bovendien zeer goed geïntegreerd. Hij spreekt bijzonder goed Nederlands (hij overhandigde hiervan een verklaring van het hoogst behaalde niveau Nederlands voor anderstaligen d.d. 08.03.2019) en werkte in België (zie de overgemaakte documenten).

Deze belangen waarmee de gemachtigde rekening moet houden, gelet op artikel 8 EVRM en artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, werden onvoldoende overwogen, minstens werd hieraan een onvoldoende gewicht toegekend door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Omwille van de onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van

banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist op 22 december 2016 door het hof van beroep te Antwerpen definitief te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel vijf jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het wetens en willens plegen van misdaden en het verkrijgen van vermogensvoordelen en waarbij gebruik gemaakt werd van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren werden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen.

Waar verzoeker tracht de gepleegde feiten te minimaliseren door te verwijzen naar het lange tijdsverloop tussen de feiten en de bestreden beslissing en zijn effectieve rol in die feiten, waarbij hij benadrukt dat hij *“enkel (wordt) vervolgd voor lidmaatschap van een criminele organisatie”*, gaat hij voorbij aan het oordeel in het arrest van 22 december 2016 van het hof van beroep te Antwerpen. De door verzoeker gepleegde feiten en/of deelname daaraan hebben betrekking op mensensmokkel, wat een ernstig misdrijf is. De mate waarin hij hieraan effectief heeft deelgenomen, heeft geen implicatie op de beoordeling voor het gevaar voor de openbare orde. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten van 2011 en 2012 niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in het arrest van 22 december 2016 van het hof van beroep te Antwerpen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *“Bovendien blijkt uit het arrest dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn en dat indien deze niet was verstreken, u tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zou zijn veroordeeld.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Overeenkomstig artikel 23 van de Vreemdelingenwet dient de beslissing tot beëindiging van het verblijf uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het gezinsleven van verzoeker wordt niet betwist door de verwerende partij.

Verzoeker betoogt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf in België, zijn gezin met vier minderjarige kinderen en de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen. Hij stelt dat er geen belangenafweging werd gemaakt.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in artikel 21 van de Vreemdelingenwet, overweegt te nemen, hij rekening houdt met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die verzoeker heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Deze bepaling verzekert dat de in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, zoals in casu, wordt genomen met eerbiediging van artikel 8 van het EVRM en in dit verband een individueel onderzoek en een concrete belangenafweging wordt doorgevoerd.

Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen. Het in de bestreden beslissing doorgevoerde onderzoek overeenkomstig artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en met het gezinsleven in België en de banden met België in vergelijking met deze met het herkomstland worden afgewogen tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van onbepaalde duur en het bevel om het grondgebied te verlaten om reden van openbare orde, komt neer op een impliciete, maar zekere toetsing aan artikel 8 van het EVRM, waarbij de elementen van het gezinsleven worden afgewogen tegen de belangen van de Belgische staat.

Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM en hierbij geen belangenafweging of evenredigheidsstoetsing is doorgevoerd in het licht van het door hem in België opgebouwde gezinsleven. Er werd rekening gehouden met de elementen van een gezinsleven met vier minderjarige kinderen en zijn langdurig verblijf in België. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze elementen van een gezinsleven in België niet opwegen tegen de beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, quod in casu, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied voorts in functie van de situatie van de betrokkenen en van het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst of elders, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). De verzoeker beweert wel dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een gezinsleven in zijn land van herkomst, doch hij toont zulks op geen enkele wijze concreet aan. De loutere bewering dat het gezinsleven niet in Irak kan worden verdergezet, volstaat uiteraard niet.

Verzoeker kan, in het licht van hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing zijn familiale belangen onevenredig zwaar aantast. Hij toont niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel geen billijke afweging heeft gemaakt tussen zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen en de belangen van de Belgische samenleving bij het voeren van een effectieve immigratiecontrole en het bewaken van de openbare orde. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is zij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM als disproportioneel zijn te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Er blijkt evenmin dat de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet in samenhang met deze verdragsbepaling zijn miskend.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC